

ham den Egenstak; men jeg ønskede aldeles ikke, at den skulde vise sig i Udseelsen af en provisorisk Finantslov for at faae Universitetets Understud bæftet. At dette skulde ske, vilde jeg selv være meget imod. Jeg har heller ikke paa nogen Maade modsat mig, at der nedsættes en Kommission; men jeg har kun gjort opmærksom paa, at man vuggede sig i en Illusion, naar man troede, at en Kommission kunde skaffe Ende paa en Sag. Det har vist sig ved mangfoldige Leiligheder ikke at være Tilfældet. Det eneste Udbytte, der har været af de Kommissioner, hvori jeg har haft den Være at have Sæde, er — ja, det var ganske vist i sig selv et smukt Udbytte — den nye Theaterbygning; men jeg skal henstille, hvorvidt den Sag endnu er kommen til Ende. Det veed den ærede Minister maaske bedre end jeg, thi han veed vel hvad der idag er blevet besluttet i Folkethinget om Theatrets Gjæld til Sorø Akademi (Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Det er ikke afgjort endnu!). Jeg skal iøvrigt ikke opholde Forhandlingen videre. Jeg har Intet imod, at der anvendes et Beløb af Kommunitetets aarlige Indtægter paa en friere Maade; men jeg gjør opmærksom paa, at man ved at vedblive at forsøge dette Beløb foregriber en eventuel Kommissions Udbytte eller Indstillinger, forsaavidt den efter min Mening utvivlsomt vil komme til det Resultat, at Kommunitetets første og fornemste Bestemmelse, naar de uformuende Studenter ere understøttede, er at støtte Universitetet. Forøvrigt skal jeg gjøre opmærksom paa, at, naar den ærede Minister forklarede de i Finantsloven brugte Udtryk anderledes end jeg, saa tror jeg at finde tilstrækkelig Undskyldning i selve Udtrykkene. Der staar nemlig: „Understøttelse dels for Studerende — derunder Kvinder“. Jeg kunde altsaa ikke let tænke paa Andre end Kvinder, der vare Studenter. (Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Der staar Være!) Ja, det gjør der ogsaa; men den ærede Minister bebreidede mig navnlig, at jeg havde henregnet Kvinder blandt Studenterne, og de ere jo udtrykkelig regnede blandt Studenterne i det Stykke, jeg citerede.

**Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer):** Maa jeg bede om Ordet?

**Den fungerende Formand:** Maaske den ærede Minister blot først vil tillade mig den Bemærkning, at der var virkelig fra hans Side en Misforstaaelse af den ærede Landsthingsmands Ord. Hvis disse vare falske, som den ærede Minister har opfattet dem, vilde jeg have gjort en Bemærkning dertil. Jeg udtaler dette, fordi jeg tør anse det for ikke at være værd nu at komme tilbage dertil. Den ærede Minister har Ordet.

**Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer):** Dersom den ærede Formandsbemærkning, som jeg antager, sigtede til Udtalelsen om provisoriske Finantslove, agter jeg ganske vist ikke at komme tilbage dertil. — Jeg vil blot gjøre opmærksom paa, at den af det ærede Medlem omtalte Konto hedder: „Til Understøttelse dels for Studerende — derunder Kvinder — som ikke have Afgang til de egentlige Universitetsstipendier“. Det er altsaa til saadanne Studerende ved Universitetet, som ikke have Afgang til de egentlige Universitetsstipendier. Det er det, der er Tale om. Jeg kan ikke lade være at gøre den anden Bemærkning til en Udtalelse af det ærede Medlem. Han sagde nemlig, at det var fristende for en Minister at være Mæcenat. Kan gjerne være, at der kan være nogen Fristelse deri, men jeg forsikrer det ærede Medlem, at er det end sandt, at det mange Gange kan være glædeligt for en Minister at være istand til at yde Understøttelse, hvor han finder, at der er Trængende og Værdige, der kunne behøve den, saa er det paa den anden Side ogsaa baade et ansvarfuldt og i høieste Grad besværligt Over at skulle yde disse Understøttelser. (Fløug: Ja, det indvømmer jeg!). Det er mig hjært, at det ærede Medlem er enig med mig deri. Dersom det ærede Medlem var Minister i denne Tid, vilde han overtyde sig om Sagen, dersom han ikke var overtydet derom i Forveien. Jeg vil imidlertid vedgaa, skjønt jeg maaske ogsaa i dette Tilfælde kommer til at gaa mod det ærede Medlems Ønske, at jeg har tænkt mig, at det kunde være meget ønskeligt at kunne udvide de Understøttelser, som nu gives for egentlige Studerende ved Universitetet, derhen, at der kunde tilstaaes fattige Studenter i den første Tid, indtil de ere istand til at opnaa de egentlige Universitetsstipendier, en mindre Understøttelse. Der er mange fattige Studenter, navnlig fra de private Skoler, hvor de ikke have kunnet oplægge Stipendier, som have meget ondt ved at komme igennem i den første Tid, indtil de ere istand til at opnaa de egentlige Universitetsstipendier. Jeg anser det for ønskeligt, at man maatte være istand til at kunne tilstaa dem en mindre Understøttelse, indtil de opnaa den regelmæssige Understøttelse. Hvad dernæst angaar Afdelingen, have de 4,000 Kr. til Bøger ganske rigtig en Historie, som maaske ikke foreligger for Offentligheden saaledes, at den er kjendt af Alle. Mit Forslag gik ud paa, at der skulde optages en Sum paa Finantsloven af 4,000 Kr. overensstemmende med Universitetets Forslag, og jeg betragtede det da som en Selvsjølge, at Afdelingen skulde ske gennem Universitetet. Mit Forslag indeholdt ingen bestemt Udtalelse i den Retning; men da jeg kom til at konferere med Finantsudvalget om Sagen, viste det sig, at, dersom jeg ikke vilde gaa ind paa, at Afdelingen skulde ske gennem Ministeriet, vilde jeg høist sandsynlig ikke faae Folkethingets